

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 98/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting s. r. o., Nagano Office Center, K červenému dvoru 3269/25a, Strašnice, Praha 3, Česká republika, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 15265/2014 a sp. zn. Rvp 15266/2014, ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 457/2014 a jeho uznesením z 11. septembra 2014 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 443/2014 a jeho uznesením z 30. júna 2014, a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 15265/2014 a sp. zn. Rvp 15266/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 15265/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. novembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti CD Consulting s. r. o., Nagano Office Center, K červenému dvoru 3269/25a, Strašnice, Praha 3, Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 457/2014 a jeho uznesením z 11. septembra 2014 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 443/2014 a jeho uznesením z 30. júna 2014 (ďalej spolu len „krajské súdy“, „napadnuté konania“ a „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uviedla, že súdy prvého stupňa jej uzneseniami uložili povinnosť zaplatiť súdny poplatok, „za spracovanie hromadného podania podľa položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.).

Sťažovateľ s uložením povinnosti nesúhlasil a preto podal proti rozhodnutiu odvolanie, kde uviedol všetky právne dôvody spochybňujúce právne závery okresného súdu a poukázal aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky produkovanú vo veci povinnosti zaplatiť súdny poplatok.“

O odvolaniach sťažovateľky rozhodli krajské sudy napadnutými uzneseniami tak, že uznesenia súdov prvého stupňa o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok potvrdili.

Sťažovateľka uviedla, že sa nemohla „*stotožniť s odôvodnením rozhodnutia súdu druhého stupňa a jeho právnymi závermi a to najmä preto, že tieto neprípustným spôsobom limitujú jeho základné práva tak, ako je to rozvedené nižšie v tejto sťažnosti*“.

Podľa názoru sťažovateľky krajské sudy postupom v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami porušili jej „*základné práva, konkrétne:*

1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...;

2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...;

3) právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;

4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;

Tvrdíme, že Okresný súd... a porušovateľ porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj jeho právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že svoje rozhodnutie formulovali na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácií práva a osobitne aplikácie protiústavnej úpravy bez toho, aby vyvolali konanie na potvrdenie domnienky o ústavnosti, ktorá je však vyvrátiteľná rozhodnutím o abstraktnej kontrole ústavnosti.“

Tvrdenie o porušení označených práv sťažovateľka odôvodňuje takto:

„... vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie... sťažovateľ nenavrhol súdu vykonať úkony. Podľa ust. § 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu súdu... nie je zrejmé, prečo boli

podania súdom vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň... či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť alebo nemá byť spoplatnené... napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie.“

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach uvádza, že „*porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti“*. V tejto súvislosti uviedla podrobnú argumentáciu.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnostiach rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví, že postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 457/2014 a jeho uznesením z 11. septembra 2014 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 443/2014 a jeho uznesením z 30. júna 2014 (ďalej aj „predmetné konania a uznesenia krajských súdov“) bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, označené uznesenia krajských súdov zruší a veci vráti krajským súdom na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spojeniu vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia)

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 15265/2014 a sp. zn. Rvp 15266/2014, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajských súdov,

proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajských súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu (bod 2 výroku tohto uznesenia)

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajských súdov, ktorými tieto súdy v odvolacom konaní potvrdili uznesenia súdov prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne

objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Pri preskúmaní napadnutých uznesení krajských súdov ústavný súd vychádzal aj zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého

sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská boli povinné dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietaných veciach vecí aj krajské sudy, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažností aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektovali, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosti nie sú zjavne neopodstatnené.

Sťažovateľka v sťažnostiach predovšetkým namieta, že krajské sudy nesprávne aplikovali § 42a OSP o hromadnom podaní a ustanovenie prílohy [Sadzobník súdnych poplatkov položka 20b zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)] a napadnuté uznesenia neodôvodnili, čím malo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd v Trenčíne, ktorý potvrdil uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. Spr 457/2014-5 z 28. júla 2014, v odôvodnení svojho uznesenia z 11. septembra 2014 uviedol:

„V predmetnej veci navrhovateľ podal na súde prvého stupňa návrhy na začatie konania o zaplatenie náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Dňa 20. 05. 2014 doručil navrhovateľ súdu prvého stupňa podania vo vzťahu k 12 konaniam uvedeným v prílohe. Okresný súd v zmysle Spravovacieho poriadku toto hromadné podanie prijal a spracoval tak, že jednotlivé podania založil do príslušných súdnych spisov. Následne vydal uznesenie č. k. Spr/457/2014-5 zo dňa 28. 07. 2014, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania vo výške 1 euro za každé jednotlivé podanie, ktoré tvorilo hromadné podanie, teda spolu 12,- eur.

Odvolačný súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvého stupňa správne posúdil podania navrhovateľa zo dňa 20. 05. 2014 ako hromadné podanie v zmysle § 42a

ods. 1 O. s. p. O hromadné podanie nejde len v prípade, ak obsahom jednej zásielky (napr. z jednej advokátskej kancelárie) je aj viac ako desať rôznych podaní rôznych účastníkov alebo ak v podateľni súdu jedna osoba podá aj viac ako desať rôznych podaní. Hromadným podaním sa rozumie aspoň desať (t. j. desať a viac) podaní doručených jednému súdu jedným účastníkom konania v jeden deň bez ohľadu na to, či všetky tieto podania boli doručené v jeden moment alebo postupne počas dňa a či boli doručené jedným alebo viacerými spôsobmi (elektronicky, poštou, faxom, osobne). Tiež nie je dôležité, či doručené podania jedného účastníka v jeden deň sú návrhmi na začatie konania alebo ide o tzv. iné podania procesného charakteru, napríklad aj odvolanie proti rozhodnutiu súdu. Súd prvého, stupňa po tom, čo hromadné podanie navrhovateľa spracoval, správne rozhodol, že navrhovateľ je povinný za spracovanie svojho hromadného podania zaplatiť súdny poplatok podľa 20b Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, pričom súdny poplatok správne vypočítal s ohľadom na počet jednotlivých podaní, ktoré tvorili hromadné podanie navrhovateľa.

Námietky navrhovateľa v odvolaní, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu neobsahuje odôvodnenie a že z neho nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako tie, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie, nie sú dôvodné. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne a zrozumiteľne uviedol, ktoré podanie navrhovateľa považuje za hromadné podanie a prečo, keď uviedol, kedy bolo podanie navrhovateľa súdu doručené, čo bolo jeho predmetom a akých právnych vecí, ktoré sú na súde vedené sa týkalo /s uvedením spisových značiek týchto právnych vecí/. Následne uviedol relevantné ustanovenia právnych predpisov, podľa ktorých vec právne posúdil i samotné právne posúdenie veci. vrátane spôsobu výpočtu súdneho poplatku, ktorý uložil navrhovateľovi zaplatiť. Napadnuté uznesenie okresného súdu je tak riadne odôvodnené.

K námietke navrhovateľa, že spoplatnené nemôže byť podanie, ktoré je v poradí prvým až deviatym podaním, odvolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 42a O. s. p. hromadné podanie v sebe zahŕňa niekoľko, minimálne 10 podaní, pričom v zmysle položky 20b Sadzobníka súdnych poplatkov za spracovanie hromadného podania sa vyberá súdny

poplatok vo výške 1 euro za každé podanie, ktoré tvorí hromadné podanie. Uvedenú námietku navrhovateľa preto odvolací súd považuje za neopodstatnenú.“

Okresný súd Bánovce nad Bebravou v uznesení č. k. Spr 457/2014-5 z 28. júla 2014, ktorým uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 12 € za spracovanie hromadného podania, uviedol:

„Navrhovateľ dňa 20. 05. 2014 doručil do podateľne tunajšieho súdu hromadné podanie obsahujúce 12 písomných podaní určených do súdnych konaní spis. zn. 4 C/56/2014, 6 C/55/2014, 5 C/29/2014, 6 C/56/2014, 4 C/57/2014, 6 C/57/2014, 4 C/58/2014, 5 Cb/10/2014, 6 C/58/2014, 5 C/30/2014, 4 C/59/2014, 4 C/60/2014 a to odpovede na žiadosť súdu o doplnenie a/alebo opravu tlačiva návrhu.

Súd po prijatí hromadného podania postupoval podľa § 139a/ a nasledujúce vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov. Podľa § 139a vyhlášky vydal potvrdenie o prijatí hromadného podania a hromadné podanie podľa § 139b ods. 2 písm. c/ vyhlášky spracoval, to znamená založil podania do príslušných súdnych spisov.

V danom prípade toto hromadné podanie tvorilo 12 podaní určených do súdnych spisov tunajšieho súdu, a preto súdny poplatok za úkon súdu – spracovanie hromadného podania predstavuje 12,- eur. Navrhovateľovi ako podávateľovi hromadného podania bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.“

Krajský súd v Nitre napadnutým uznesením z 30. júna 2014 potvrdil uznesenie Okresného súdu Levice sp. zn. Spr. 604/2014, 2/2014 z 5. mája 2014, pričom v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„V danom prípade odvolací súd, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil napadnuté prvostupňové uznesenie, stotožniac sa z jeho odôvodnením, na ktoré v ďalšom odvolací súd odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP). Súd prvého stupňa v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP skonštatoval, že vyrubenie predmetného súdneho poplatku zodpovedá ust. § 42a ods. 1

OSP ako aj položke č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov, pričom vyrubený súdny poplatok 67 eur zodpovedá počtu 67 hromadných podaní (67 x 1 euro) označených spisovou značkou v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia. Na č. l. 1 až 3 spisu je pripojená aj špecifikácia týchto hromadných podaní v tom smere, že sú tu uvedení účastníci konania, výška žalovanej istiny prislúchajúca ku konkrétnemu konaniu, ako aj dátum kedy tieto podania spoločne došli na Okresný súd Levice (17. 04. 2014).“

Okresný súd Levice v uznesení sp. zn. Spr. 604/14, 2/2014 z 5. mája 2014, ktorým uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 67 € za spracovanie hromadného podania, uviedol:

„Navrhovateľ doručil tunajšiemu súdu dňa 17. 4. 2014 návrhy na uplatnenie pohľadávky pod spisovými značkami: 9 C/91/2014, 16 C/65/2014, 9 C/92/2014, 7 C/102/2014, 14 C/92/2014, 12 C/50/2014, 11 C/91/2014, 11 C/92/2014, 9 C/93/2014, 11 C/93/2014, 14 C/93/2014, 7 C/103/2014, 13 C/66/2014, 16 C/66/2014, 11 C/94/2014, 9 C/94/2014, 12 C/51/2014, 14 C/94/2014, 7 C/104/2014, 16 C/67/2014, 14 C/95/2014, 13 C/67/2014, 7 C/105/2014, 11 C/95/2014, 9 C/95/2014, 11 C/96/2014, 12 C/52/2014, 7 C/106/2014, 9 C/96/2014, 14 C/96/2014, 13 C/68/2014, 14 C/97/2014, 11 C/97/2014, 9 C/97/2014, 16 C/68/2014, 7 C/107/2014, 16 C/69/2014, 11 C/98/2014, 7 C/108/2014, 9 C/98/2014, 14 C/98/2014, 13 C/69/2014, 12 C/53/2014, 7 C/109/2014, 9 C/99/2014, 13 C/70/2014, 16 C/70/2014, 14 C/99/2014, 11 C/99/2014, 7 C/110/2014, 14 C/100/2014, 9 C/100/2014, 11 C/100/2014, 16 C/71/2014, 13 C/71/2014, 9 C/101/2014, 14 C/101/2014, 7 C/111/2014, 12 C/54/2014, 11 C/101/2014, 9 C/102/2014, 13 C/72/2014, 16 C/72/2014, 14 C/102/2014, 12 C/55/2014, 7 C/112/2014, 7 C/113/2014. Súd má za to, že takto doručené návrhy na uplatnenie pohľadávky splňajú podmienky na to, aby boli považované za hromadné podanie.“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajské súdy v spojení s príslušnými súdmi prvého stupňa sa v napadnutých uzneseniach zaoberali a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadali so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnili, a preto predmetné uznesenia súdov prvého stupňa

potvrdili ako vecne správne. Napadnuté uznesenia krajských súdov nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich hromadné podanie) a zákona o súdnych poplatkoch (položka 20b sadzobníka súdnych poplatkov).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, že „*porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti*“, ústavný súd uvádza, že podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP je súd povinný prerušiť konanie a predložiť vec ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Zo znenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP zjavne vyplýva, že k záveru o nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorý sa má v predmetnej veci aplikovať, musí dospieť súd, nie účastník konania. V posudzovaných veciach z dokumentácie predloženej sťažovateľkou nevyplýva, že by v jej veciach konajúce súdy dospeli k záveru, že § 42a OSP alebo položka 20b sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaca prílohu zákona o súdnych poplatkoch je v rozpore s právnymi predpismi vyššieho stupňa právnej sily.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami krajských súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka

namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v ich petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015